

vlastně jádrem otázky. Jde totiž o to, by o rozluce jednoho a téhož manželství nebylo řízeno a rozhodováno dvakrát, a jako tu je na místě námitka věci rozsouzené, tak je tu také na místě námitka rozepře zahájené a k oběma těmto překážkám musí soud podle §u 240 třetí odstavec c. ř. s. přihlížeti z moci úřední. Tak kdyby šlo o dva spory. Zde arcif nejsou dva spory, nýbrž jen jeden a místo druhého řízení nesporné, avšak to jest podle povahy věci jednostejné, neboť pořád jde o tutéž věc (totéž manželství) a tytéž strany, a má podle návrhů manželství rozlučeno býti v obojím řízení, ale rozlučovati je dvakrát jest nepřipustno. Proto musí zde předpisu §u 240 třetí odstavec c. ř. s. použito býti obdobně a musí se říci, že je věc již zahájena, ale poněvadž nejde o jediný a týž nárok, nýbrž jde o manželství a tudíž o dvojí nárok, v nesporném řízení totiž o nárok manželův na rozluku a v řízení sporném o nárok manželčin na rozluku, dlužno počítati s případem, že může jeden nárok býti důvodný a druhý bezdůvodný, takže jeden může býti zamítnut a druhému může býti dáno místo, a proto nelze užiti obdobně i §u 233 prvý odstavec c. ř. s., podle něhož věc později zahájenou jest pro tuto zá vadu odmítnouti, nýbrž nutno použiti obdoby §u 190 c. ř. s., podle něhož, je-li řízení o předurčující věci zahájeno, má býti vyčkáno jeho výsledku. Když tedy žádost manželova za rozluku podle §u 17 zák. rozl. doručena manželce dne 16. prosince 1926, tím dnem tedy byla tato věc zahájena (§ 232 prvý odstavec c. ř. s. obdobně), žaloba manželčina o rozluku však podána teprv dne 21. prosince 1926, tedy ovšem přednost má žádost manželova, ale žalobu manželčinu nebude lze odmítnouti, nýbrž řízení o ní jen přerušiti podle obdoby §u 190 c. ř. s. až do právoplatného rozhodnutí o žádosti manželově, a bude-li k této žádosti manželství právoplatně rozlučeno, bude lze řízení o žalobě manželčině obnoviti jen co do otázky viny manželovy, pakli však by žádost manželova o rozluku byla zamítnuta, tedy i co do otázky rozluky samé. Doložiti sluší, že návrh zní na přerušeni řízení nesporného, že tedy přípustnost stížnosti se řídí podle §u 16 nesp. pat. a nikoli podle §u 192 druhý odstavec c. ř. s.

Čís. 7015.

Usnesení, jímž bylo rozhodnuto o návrhu věřitele na vyhlášení úpadku, dlužno odůvodniti, popřel-li dlužník nezpůsobilost k placení. Nestalo-li se tak, jde o zmatečnost podle §u 477 čís. 9 c. ř. s.

Věřitel, jenž učinil podle §u 71 konk. ř. návrh na vyhlášení úpadku, jest oprávněn vzíti ho zpět, avšak může tak učiniti s účinkem jen, dokud se soud neusnesl na vyhlášení úpadku. Bylo-li však usnesení, jímž bylo vyhověno návrhu na vyhlášení úpadku, právoplatně zrušeno, dlužno opět při rozhodování otázky, zda má býti na dlužníkovu jmění vyhlášen úpadek, přihlídnouti k podání věřitele, jímž vzal zpět návrh na vyhlášení úpadku.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1927, R I 248/27.)

Do usnesení prvního soudu, jímž k návrhu jednoho věřitele (firmy J.) byl vyhlášen úpadek na jmění Alexandra L-a, stěžoval si dlužník. Rekursní soud k rekursu dlužníka zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by učinil další opatření. Důvody: Napadeným usnesením byl k návrhu firmy J. vyhlášen úpadek, když usnesením ze dne 14. ledna 1927 navrhovatelce uložená záloha 5000 Kč za útraty úpadekového řízení byla k soudu složena. Rekursu nelze upříti odůvodněnosti. Při stání ze dne 8. října 1926 bránil se dlužník při výslechu o návrhu jmenované firmy na prohlášení úpadku proti návrhu hlavně poukazem na svou solventnost a svá ve spisech podaná vyjádření a popřel tedy svou nezpůsobilost k placení. V takovém případě musí usnesení o návrhu na vyhlášení úpadku — bez rozdílu, zda se jím návrhu vyhovuje či se návrh zamítá — podle § 172 k. ř. a §§ 428 a 514 c. ř. s. býti odůvodněno (viz také pozn. 1 odst. 3 a 4 ku čís. 3 knihy formulářů ku konk. ř.). V projednávaném případě však nebyly uvedeny v napadeném usnesení žádné důvody pro rozhodnutí a tedy též pro otázku, zda a které zákonné požadavky pro prohlášení úpadku tu jsou, tak že nemůže býti usnesení to přezkoumáno. Následkem toho napadené usnesení trpí zmatečností a musilo býti k rekursu zrušeno (§§ 514 a 477 čís. 9 c. ř. s.). Příkaz soudu první stolice, by znovu rozhodl o návrhu na vyhlášení úpadku nebyl dán, poněvadž v rekursu tvrzené zpět-
vzetí návrhu na vyhlášení úpadku firmou J. jest prokázáno podáním této firmy ze dne 25. ledna 1927 a na podání to nyní po zrušení napadeného usnesení musí býti vzat zřetel (§ 176 k. ř.).

Nejvyšší soud vyhověl částečně dovolacímu rekursu firmy M. a firmy L. a změnil napadené usnesení ve výroku, by první soud další potřebné zařídil, v ten způsob, že uložil soudu první stolice, by znovu rozhodl o návrhu na vyhlášení úpadku.

Důvody:

Jest předem zdůrazniti, že rekurs dlužníkův směřoval toliko proti usnesení prvního soudu ze dne 22. ledna 1927, jímž byl na jmění dlužníka k návrhu jednoho věřitele vyhlášen úpadek a že proto také jen toto usnesení podléhalo přezkumu rekursního soudu a nikoli také usnesení soudu první stolice ze dne 14. ledna 1927. To tím méně, když rekursem napadené usnesení samo se ani nedovolává posléz uvedeného usnesení a ani rekurs se jím nezabývá. Názor stěžovatelky, že toto usnesení tvoří nerozdílný celek s usnesením, které bylo rekursem napadeno, nemá proto ve spisech opory. Nebylo proto rekursnímu soudu ani dovoleno, když hranice jeho činnosti byly vymezeny obsahem rekursu, by přihlížel při přezkumu rekursem napadeného usnesení k důvodům usnesení ze dne 14. ledna 1927. Že napadené usnesení prvního soudu bylo odůvodněno, dovolací rekurs ani netvrdí. Že pak v projednávaném případě šlo o takové usnesení, které podle §§ 428 první odstavec c. ř. s. a 172 konk. ř. musí býti odůvodněno, uvedl případně již rekursní soud a stačí proto poukázati na jeho vývody. Opomenul-li první soud usnesení své odůvodniti, měla okolnost ta obdobně jako u rozsudku (§ 417 c. ř. s.)

v zápětí zmatečnost usnesení podle §u 477 čís. 9 c. ř. s., ku které bylo pak přihlížeti z úřední moci (§ 471 čís. 7 a § 477 prvý odstavec c. ř. s.), jakmile usnesení bylo napadeno rekusem, i když tímto zmatečnost nebyla uplatňována (§ 514 druhý odstavec c. ř. s.). Výtka nesprávného právního posouzení věci a zejména nesprávného použití §§ 172 konk. ř. a 428, 514 a 477 c. ř. s. tudíž neobstojí. Nelze však souhlasiti s názorem rekursního soudu, že nebylo třeba dáti příkaz soudu prvé stolice, by o návrhu na vyhlášení úpadku znovu rozhodl vzhledem k podání firmy J. ze dne 25. ledna 1927, jímž tato vzala zpět návrh na vyhlášení úpadku. Věřitel, jenž učinil podle § 71 konk. ř. návrh na vyhlášení úpadku, jest oprávněn vzítí jej zpět, avšak může tak učiniti s účinkem jen do toho okamžiku, pokud se soud neusnesl na vyhlášení úpadku. Od toho okamžiku nemá však zpětvzetí tohoto návrhu významu pro usnesení soudu. V projednávaném případě vzal věřitel svůj návrh na vyhlášení úpadku zpět až po usnesení soudu, jímž byl úpadek vyhlášen. Třebas bylo napadeným usnesením zrušeno usnesení prvého soudu, nemohlo zpětvzetí návrhu na vyhlášení úpadku věřitelem míti účinek, pokud napadené usnesení nenabylo moci práva. Nebyl proto ani správný postup rekursního soudu, když nenařídil prvnímu soudu, by znovu rozhodl o návrhu na vyhlášení úpadku, když zpětvzetí návrhu toho nestalo se dosud účinným. Po právomoci napadeného usnesení, jímž usnesení, vyhlašující úpadek bylo zrušeno, se ovšem věc změnila a bude proto prvnímu soudu přihlížeti při rozhodování otázky, zda má býti na jmění dlužníkovy vyhlášen úpadek, k podání věřitele firmy J. ze dne 25. ledna 1925, kterým tento vzal svůj návrh zpět (srov. § 176 prvý odstavec konk. ř.).

Čís. 7016.

Účastníci jsou oprávněni činiti dotazy k předmětu vyjevovací přísahy (čl. XLII. uvoz. zák. k c. ř. s.) a to i na toho, kdo se podvolil ku složení vyjevovací přísahy bez rozsudku a bez exekučního titulu.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1927, R I 338/27.)

Manželé S-ovi podvolili se dobrovolně složití vyjevovací přísahu ohledně pozůstalostního jmění po Ludvíku Sch-ovi. Soud prvé stolice nepřipustil při roku dotázky na manžely S-ovy ohledně seznamu jmění a dluhů, jimi předloženého. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by nařídil nový rok, a při něm ony dotázky připustil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jedná se o vyjevovací přísahu podle čl. XLII. uvoz. zák. k c. ř. s., jejímž složení se dovolací rekurenti ohledně pozůstalostního jmění po Ludvíku Sch-ovi dobrovolně vůči dědicům po zůstaviteli podvolili, ježto